

РЕШЕНИЕ

№ 10812

гр. София, 04.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 04.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10343** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба от С. Е. С., ЛНЧ:[ЕГН], гражданка на У. с предоставена временна закрила в Р. България, притежаваща регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила №[ЕИК], изд. на 04.04.2023 г. от ДАБ към МС, с настоящ адрес: [населено място], [улица], вх.Б, лично и като законен представител на малолетният си син М. Олексеев С., ЛНЧ:[ЕГН], чрез адвокат П. Ж., против Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4495/02.10.2023 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – В.. С процесната заповед на основание чл. 10, ал. 4 от Закона за семейни помощи за деца и чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗСПД, вр. с чл. 10а, ал. 5 и, ал. 6 от ЗСПД е отказано отпускане на еднократна месечна помощ за едно дете - еднократна помощ за ученици, записани в първи, втори, трети и четвърти клас.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт и се иска неговата отмяна от съда.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомена, лично и с адв. Ж. поддържат жалбата, не претендират разноски по делото.

Ответникът - Директор на Дирекция "Социално подпомагане" - В., не изпраща

представител.

Административен съд София-град, III отделение, 60 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От С. С., в качеството ѝ на законен представител на М. Олексеев С., е подадено Заявление № ВР 4495/19.09.2023 г., с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в втори клас. Към заявлението е приложено Удостоверение от 140 СУ "И. Б.", от което е видно, че М. Олексеев С. е записан като ученик във втори клас за учебната 2023/2024 г.

По делото е представена регистрационна карта на чужденец с предоставена бежанска закрила на Представени са и карта на бежанец на С. С.. Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С- ВР/4495/02.10.2023 г. на директора на Дирекция СП - В., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик във втори клас на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД, във вр. с чл. 10а, ал.5 и ал.6 от ЗСПД. Въз основа на заявлението е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗСПД, във връзка с чл. 10а, ал. 5 и, ал. 6 от ЗСПД, на С. е отказана исканата помощ. Мотивите за постановяване на оспорената заповед се свеждат до следното: Родителите и детето са със гражданство Република У.. На осн. чл. 3, ал. 5 от ЗСПД - Няма сключен международен договор за изплащане на помощи със Република У.. Пребивават на територията на Република България само със карти за временна закрила, нямат документ за постоянно пребиваване. Г-жа С. е омъжена, но не представя никакви данни за съпруга си.

В хода на съдебното производство не са представени допълнително писмени доказателства. за компетентност на органа издал оспорвания С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е постановен от компетентен административен орган (чл. 10, ал. 4 от ЗСПД) в изискуемата от закона писмена форма. При издаването не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът между страните е правен и се свежда до въпроса дали са основания за отпускане на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД за детето М. Олексеев С. записан във втори клас през учебната 2023 г. - 2024 г.

Според чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България, отглеждането на децата до пълнолетието им се подпомага от държавата. С разпоредбата на чл. 51, ал. 1 е

прогласено правото на гражданите на социално подпомагане.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от КРБ чужденците, които пребивават в Република България имат всички права по тази Конституция с изключение на правата, за които КРБ и законите изискват българско гражданство.

От своя страна Законът за убежището и бежанците (ЗУБ) определя условията и реда за предоставяне на закрила на чужденци на територията на Република България, както и техните права и задължения, като в чл. 39, ал. 1, т. 4 изрично е предвидено, че чужденците с предоставена временна закрила (каквато е предоставена на жалбоподателката и на детето ѝ Е. С.) имат право на социално подпомагане.

В чл. 3 от ЗСПД законодателят е установил кръга на лицата, които имат право на семейни помощи за деца, а именно: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Конкретният случай не попада в нито една от изброените от ЗСПД хипотези. Въпреки това съдът намира, че семейството на детето М. Олексеев С. има право на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от закона. Ограничението, въведено с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето (ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г.), защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

В чл. 27, т. 1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т. 3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия, в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ, програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Безспорно Конвенцията обхваща правото на образование като социално право.

Обжалваният акт противоречи и на разпоредби от правото на ЕС.

Според чл. 13, § 2 от Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово

навлизане на разселени лица, държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от "Социални грижи" на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство се съдържат именно в ЗУБ. Според § 1а от ПЗР на ЗУБ, този закон въвежда разпоредбите на Директива 2001/55/ЕО на Съвета за минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и за мерките за поддържане на баланса между държавите членки в полагането на усилия за прием на такива лица и понасяне на последиците от този прием.

Постановяването на отказ за изплащане на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД, с аргумент за липса на сключена спогодба за социална сигурност и социално подпомагане между Република България и Република У., противоречи на посочените нормативни актове, като и на целта на закона.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4495/02.10.2023 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – В. следва да бъде отменена, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по Заявление-декларация № ВР 4495/19.09.2023 г., с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в втори клас. Към заявлението е приложено Удостоверение от 140 СУ "И. Б.", от което е видно, че М. Олексеев С. е записан като ученик във втори клас за учебната 2023/2024 г.

На основание чл. 174 от АПК следва да бъде определен срок за издаване на административен акт.

Страните не претендират разноски.

Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4495/02.10.2023 г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане" - В..

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция "Социално подпомагане" В. за ново произнасяне по Заявление –декларация № ВР 4495/19.09.2023 г., с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в втори клас. Към заявлението е приложено Удостоверение от 140 СУ "И. Б.", от което е видно, че М. Олексеев С. е записан като ученик във втори клас за учебната 2023/2024 г.

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл. 174 от АПК, 14-дневен срок за издаване на

административен акт, след получаване на настоящото решение.

Решението е окончателно.

Съдия: